

Mit liv med Corona...

Cerut.

I 1970'erne op til 1982 havde jeg megen daglig glæde af at de halvstore og fyldige cerutter i vist nok 5 styks pakker.

Det kunne ske, at jeg bogstaveligt talt tændte den ene med den anden - altså kæderygning.

Jeg husker det som en nydelse. Jeg indhalerede ikke den aromatiske milde cerut røg, men sugede samtidigt lidt frisk luft ind fra min mundvig. Denne kombination fik det til at gå op i en højere enhed. det galt også for de cigarer, jeg ligeledes jævnlige havde glæde af at ryge.

Faktisk røg jeg mange cerutter og cigarer i den periode. Den eneste ulempe var, at røgen satte sig i tøj og skæg. Men den var til gengæld også noget der generede mig, dog ikke ,at jeg af den grund holdt op med at ryge. Det skete først i løbet af 1982, da jeg en dag i forbindelse med rygningen følte lettere smerter i halsen, som om, der var noget mere alvorligt under opsejling.

Der dannede sig nogle billeder i mit hoved ud fra en viden fra min tidlige EDB karriere, hvor jeg under et kursus fik at vide, at afstanden mellem en harddisk lagringsplade og læse/skrivehovedet, var så lille afstand, at selv noget cigaretrøg ville være tilstrækkeligt til at ødelægge harddisken. Dette billede fik jeg omsat til et frygteligt scenarie med cigarens til tider mærkbare røg partikler, som givetvis ville forværre min helbredstilstand, at jeg øjeblikkelig holdt op med at ryge og har ikke gjort det siden, fra den dag i 1982.

Øl.

I nyere tid har jeg, når lejlighed bydes, frekventeret enkelte af de lokale caféer, fundet mig en vinduesplads og nydt den høje slanke gennemsigtige pilsner flaskes friske citronfarvede væske i et drikkeglas med en limeskive på kanten.

Øllen var vist nok af Brasiliansk oprindelse og hed Corona.

Denne drik var således min foretrukne væske, når jeg, som sagt havde lejlighed til det.

Som regel havde jeg noget "arbejdsmateriale" med mig eller en blok i lommen, som gjorde at jeg kunne koncentrere mig under denne supplerende nydelse.

Efter i nogle skiftende perioder at have nydt Corona cerutterne og Corona pilsnere, så skiftede scenen total karakter.

Virus.

Her for ganske kort tid siden, hvor jeg er halvvejs på vej til de 76 leveår kunne jeg billedlig talt føle mig som en ung "gadedreng" frisk spadserende henad gaden med hænderne dybt begravet i mine bukselommer, åben skjorte, skrå kasket og højlydt fløjtende en

selvkomponeret melodi - helt ubekymret på vej til nye af livets udfordringer, som blot skal klares i et snuptag, for derefter at tage fat på den næste.

Men så meldte virkeligheden sig for en dag. Ikke blot for mig og min husstand, familie og vennerne, men for Danmark og hele verdenen.

Corona virussen Covid-19.

Som en snigende usynlig faretruende virus, verdenen ikke havde oplevet før.

Det var ikke længere noget Kina "bare" sloges med i forsøget på, at få bugt med - nej, hurtigt spredte den sig til flere og flere folk og lande.

Danmark vågnede op til en informationsstrøm og daglige opgørelser af virus spredningen, som klart viste, at den kom tættere og tættere på snart sagt alle og enhver.

Danskernes adfærd blev hurtigt begrænset.

Advarsler om hensynet til fællesskabet var på dagsordenen. Samtidigt med, at nu blev man indlemmet i en særlig fokusgruppe, som værende særlig sårbar, ikke alene på grund af ens alder, men også på grund af ens kroniske sygdom - i mit tilfælde diabetes og min hustru's astma.

Man får ganske enkelt ikke lov til at få en pause i ro og mag, uden at man, ustandseligt bliver mindet om truslen, nærmest lige udenfor ens hoveddør.

På et meget tidligt tidspunkt i forløbet, valgte jeg sammen med andre at aflyse alle aftaler, i første omgang til udgangen af marts måned. Andre gjorde ligeså, herunder også at aflyse vedtægtsbestemte generalforsamlinger, som udsættes på ubestemt tid.

Alt er sat på pause, nærmest gået i stå.

Man må ikke længere være sammen og i nærheden af hinanden, give hånd eller krammer.

Det hele virker uvirkeligt og menneske fjensk.

Det var da også med megen usikkerhed og en anelse nervøsitet, da jeg her for få dage siden, første gang i ugevis, følte mig "tvungen" til at skulle på gaden for at købe dagligvare fornødenheder.

Det første der møder en, på en ganske almindelig hverdag, er, at det næsten er som på en varm sommer weekend, hvor alle, der har mulighed for det, er taget på landet og efterladt gaderne næsten mennesketomme.

Usikkerheden føltes tydeligt, da jeg møder en på min vej og skal passere vedkommende. Bliver jeg nu smittet eller hvordan undgår jeg at blive det.

Problemerne og usikkerheden blev ikke mindre, da jeg gik rundt i dagligvare butikken og fyldte min indkøbskurv.

Jeg havde beholdt mine handsker på, for bare at føle mig lidt trygtere.

Jeg var ikke mere end lige kommet ind af min hoveddør før jeg straks vaskede mine hænder ekstra grundigt og efterfølgende sprittede dem. Tog en klud med spritten på og tørrede alle håndstag ude og inde for en sikkerhedsskyld.

Jeg undlod af fortælle min hustru om mine bekymringer undervejs, men alene lod hende kontrollere om jeg havde husket at købe det hele. Nu sidder jeg og venter på, at noget skal ske om jeg er blevet smittet, der skal vist gå en uges tid før man kan mærke noget.

Da det hele startede, begyndte jeg at føle en let og meget mild forkølelse. Lidt tydeligere end på en "normal" hverdag. Næsen skulle lige tørres en ekstra gang.

Ofte skyldes det, at jeg ikke kan mærke om det er gulvet der er koldt - går for det meste på strømpefodder, da jeg ofte taber min indendørs sko uden at mærke det. Har ingen følelser i mine fødder. Men nu relaterede jeg min "våde næse" til smittefaren – en ikke rar tanke. Også selvom min forstand siger mig noget andet.

Den stigende skærpelse, som det offentlige Danmark sætter på dagsordenen, gør at tingene og ens tanker og bekymringer tager til. Hvad skal det føre til. På en måde føler vi os fanget i vores eget hjem.

Billeder fra de uhyggelige zombie film man har set på TV popper op i ens hoved, som et fremtidigt skrækscenarie. Man har jeg ikke fundet nogen sikker kur imod Corona virussen.

Flere og flere isolerer sig, Lande gør ligeså. Det hele føles noget uvirkeligt. Som en film, der kører i ring og som bare aldrig vil ende. Er det starten på den mennesketomme klode ! I dag dukkede der et lille flig af et muligt lyspunkt op på tv. En praktiserende læge bringer et gammel velafprøvet medicin med meget milde, hvis nogen, bivirkninger. Han mente, at der kunne være en mulighed for med denne medicin, at få virussen under kontrol, men pt. spænder bureaukratiet ben for en relevant indsats. Jeg spørger bare "Har vi ikke en ekstraordinær situation, som skal klares med ekstraordinære indsatser !?" Man får lyst til at sige "Hvad f..... har de gang i!?"

Min hustru og jeg prøver at aflede vores opmærksomhed i denne "låste" situation på bedste vis. De gode film på TV sendes ofte meget sent eller om natten, så vi rykker lidt rundt på vores døgnrytme. Og jeg bruger en masse tid på mikrocomputer eksperimenter godt understøttet af youtube videoer om emnet. Så håber vi, at en skønne dag i nær fremtid, at vi kan lægge denne Corona oplevelse bag os, og leve et for os helt normalt og trygt liv i den tid vi har tilbage...

Pludselig, men forventet, dukkede vores datter på 53 op, havde selv låst sig ind, og der opstod en meget kunstig situation.

På to meters afstand foregik dialogen.

Hendes medbragte og let fyldte stofbærepose tog jeg kunstigt imod. Først stillede hun den fra sig på gulvet og skubbede den hen imod mig, så jeg kunne få fat i den under behørig afstand til hende, så undlod jeg at tage fat i hanken, hvor hun selv lige havde holdt den, men tog i stedet fat i siden, forsigtigt bærende den ind i stuen.

Var meget nervøs for at få en potentiel smitte overført. Min krop skælvede en smule. Og jeg følte, at jeg opførte mig lidt underligt, uvant i situationen.

Indholdet blev hældt ud af nettet uden at berøre det. Turde dårligt nok komme i nærheden af det.

Jeg tror min datter forstod alvoren i dette kunstige forløb. Det var i hvert fald mit håb.

Vi savnede begge vores vante krammer. Hvilket hun også selv bemærkede. Sendte os begge håndkys til farvel.

Da hun var gået, sprittede jeg straks mine hænder og med en fugtig sprittet klud aftørrede omhyggeligt alle håndtagene, som hun lige havde rørt.

Det var på mange måder utrolig underligt og ubehageligt. Det var som om den potentielle smitte fortsat hang i luften.

Jeg kunne tydeligt mærke ubehaget nogen tid efter. En let siten i kroppen. Kunne ikke rigtigt slappe af. Sad underligt og ventede på noget ubestemmeligt, der skulle ske. Men som selvfølgelig ikke skete – det hele var jo baseret på den følte frygt.

Men det var som om vores datter var et fremmet spedalsk menneske, der lige havde besøgt os.

Det var vildt kunstigt og ubehageligt.

Som om vi lige havde haft direkte kontakt med Corona virussen. Men dog uden at ide, hvordan det ville opleves.

Den af datteren hjemmelavede middagsret, som lå i nettet, leveret i et par aluminiums bakker, lige til at sætte i ovnen, smagte os vidunderligt. Det var som om at normaliteten var kommet tilbage. Fokus var nu skiftet til den dejlige dattermad.

Sendte hende efterfølgende en "tak for mad" SMS og sluttede af med at fortælle hende "du er verdens dejligste datter".

*Lørdag, den 21. marts 2020
John E.K. Knudsen*